

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.875 van 9 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 december 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing in hoofde van M.G. luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent u afkomstig uit Osmanyurt (Khassavyurtovsky district), Dagestan, waar u tevens uw permanente propiska had.

U vroeg voor het eerst asiel in België op 23 september 2003. Uw echtgenote (G.Z.) vervoegde u op 27 oktober 2003 en vroeg de dag nadien asiel in België. Op 21 oktober 2003 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf welke op 11 februari 2004 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. Uw beroep tot nietigverklaring werd bij arrest op 21 oktober 2004 door de Raad van State verworpen.

In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u op 23 september 2001 getuige te zijn geweest van een aanslag in Khassavyurt. U werd door de politie gecontroleerd en meegenomen voor ondervraging. U werd opgesloten en geslagen. Na bemiddeling van een oom van uw vrouw werd u vrijgelaten. Op 10 mei 2002 werd u thuis gewelddadig

meegenomen door gewapende en gemaskerde OMON-agenten. U werd ondervraagd over uw activiteiten daags voordien, toen er een aanslag in Kaspiisk was gepleegd. U werd ook gevraagd naar uw relatie met twee Dagestaanse veldheren, (K.) en (I.), actief in Tsjetsjenië. De dag nadien werd u opnieuw vrijgekocht. U besloot onder te duiken. Nadat u op 18 juli 2003 had vernomen dat u thuis door OMON werd gezocht, verliet u de Russische Federatie. Op 18 mei 2004 diende u samen met uw vrouw een tweede asielaanvraag in. Op 4 juni 2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken wederom een beslissing tot weigering van verblijf welke op 23 augustus 2004 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. Uw beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing van deze beslissing werd op 28 januari 2008 door de Raad van State verworpen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag bracht u – behoudens nieuwe documenten ter staving van uw eerste asielaanvraag – geen nieuwe elementen aan.

Op 30 april 2008 diende u een derde asielaanvraag in.

U stelt sinds uw eerste asielaanvraag België niet verlaten te hebben en u bevestigt uw verklaringen afgelegd tijdens uw vorige twee asielaanvragen.

U verklaarde aanvullend dat u op de markt in Khassavyurt medicijnen en GSM-kaarten verkocht aan rebellen die banden hadden met (A.A.). U vermoedt dat hierom in januari 2008 een huiszoeking bij u plaatsvond. Eerder werden reeds huiszoekingen bij uw ouders gehouden n.a.v. algemene zoekacties in het dorp. Bij geen enkele huiszoeking werd een reden gegeven, noch werden zaken in beslag genomen.

In het kader van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten voor: het intern paspoort van uw vrouw dd. 30 mei 2003, haar internationaal paspoort en dat van u (beide dd. 11 maart 2001), een proces verbaal dd. 25 januari 2008 betreffende een huiszoeking bij u thuis en een brief van het Openbaar Ministerie van Khassavyurt dd. 20 februari 2008 waaruit blijkt dat gerechtelijk onderzoek heeft uitgewezen dat u bijstand zou verleend hebben aan illegale groeperingen o.a. onder leiding van (A.A.).

Omwille van deze feiten zou u in beschuldiging gesteld zijn en werd een opsporingsbericht uitgevaardigd. Verder bevestigt het Openbaar Ministerie dat u n.a.v. de terreuractie in september 2001 werd aangehouden. Aangezien er onvoldoende bewijzen waren van een eventuele betrokkenheid bij deze aanslag werd het gerechtelijk onderzoek tegenover u stopgezet.

U legde tevens een artikel neer waarin wordt bericht dat (M.G.), volgens uw verklaringen uw neef, en diens echtgenote in Litouwen werden gearresteerd op beschuldiging van afpersing en mishandeling van de kinderen uit hun weeshuizen.

U bent tevens in het bezit van een kopie van het intern paspoort van (G.Z.), de broer van (M.), en van diens echtgenote (J.K.); hun huwelijksakte; en een attest van de dorpsraad van Osmanyurt dd. 5 november 2008 waarin staat dat u de neef bent van (M.).

Tot slot maakte uw advocaat een artikel over betreffende de algemene situatie in Tsjetsjenië.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat u er in het kader van uw derde asielaanvraag niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigeringsbeslissing nam omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen.

De door u neergelegde documenten in het kader van uw tweede asielaanvraag waren niet van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

In het kader van uw derde asielaanvraag heeft u geen elementen of documenten aangehaald die de toenmalige appreciaties van het Commissariaat-generaal kunnen weerleggen.

Ter ondersteuning van uw bewering problemen te hebben met de Russische autoriteiten legde u in het kader van uw derde asielaanvraag een brief van het Openbaar Ministerie dd. 20 februari 2008 voor volgens welke uit gerechtelijk onderzoek is gebleken dat u bijstand verleende aan illegale groeperingen, in het bijzonder aan (A.).

Zo zou u GSM-kaarten en levensmiddelen geleverd hebben. U verklaarde dat u, op bestelling, soms medicijnen en GSM-kaarten op de markt verkocht en dat de huiszoeking van januari 2008 vermoedelijk plaatsvond omdat de autoriteiten aanwijzingen zochten van uw activiteiten op de markt (CGVS dd. 23 oktober 2008, p.4-5).

Gevraagd wie de goederen bestelde, stelde u aanvankelijk niet te weten wie op de markt koopt.

Gevraagd of het gewone burgers of rebellen waren, antwoordde u dat op de markt elke koper op een gewone klant lijkt en dat u niet weet bij wie de goederen terecht kwamen (CGVS dd. 23 oktober 2008, p.5).

Later tijdens hetzelfde gehoor beweerde u plots 100 procent zeker te zijn dat u de medicijnen en de GSM-kaarten aan rebellen verkocht. U had immers in Grozny gezien hoe strijders zich kleden en hoe zij omgaan met anderen (CGVS dd. 23 oktober 2008, p.9).

Wanneer u werd gevraagd waarom u door het parket aan (A.A.) wordt gelinkt, stelde u dat vermoedelijk één van uw klanten die medicijnen bij u kocht, was gearresteerd. U wist dat de mannen die medicijnen en GSM-kaarten bij u kochten banden hadden met (A.). Ze waren voor u immers meer dan gewone klanten, u kende ze zeer goed (CGVS dd. 23 oktober 2008, p.10).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, gaf u toe te weten dat uw klanten rebellen waren.

Uit schrik voor problemen met rebellen wou u dit verzwijgen (CGVS dd. 23 oktober 2008, p.10).

Dergelijke verklaring is niet afdoende. Het behoort het tot de verantwoordelijkheid van de kandidaat-vluchteling, die de bescherming inroept van een bepaald land, om uit zichzelf zo gedetailleerd als mogelijk alle informatie naar waarheid naar voor te brengen.

Bovendien werden uw twee vorige asielaanvragen geweigerd omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid en kan verwacht worden dat u ondertussen weet dat het belangrijk is om spontaan en zo volledig mogelijk uw ware vluchtmotieven kenbaar te maken.

U heeft tijdens uw twee vorige asielaanvragen overigens ook met geen woord gerept over het feit dat u op de markt goederen aan rebellen verkocht. Aan de brief van het Openbaar Ministerie dd. 20 februari 2008, waarin u gelinkt wordt aan (A.A.), kan bijgevolg maar weinig bewijskracht worden toegekend. Een document dient immers, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de riteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een

reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De overige neergelegde documenten zijn niet van aard de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Het proces-verbaal inzake de huiszoeking van 25 januari 2008 betreft louter een kopie waarvan de authenticiteit niet kan nagegaan worden.

Er dient ook te worden herhaald dat een document, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund dient te worden door geloofwaardige verklaringen, wat bij u niet het geval is. Ook blijkt uit het document niet waarom de huiszoeking heeft plaatsgevonden en/of waarom u zou worden gearresteerd.

De internationale paspoorten van u en uw vrouw en het intern paspoort van uw vrouw betreffen enkel uw identiteit welke op zich niet in vraag worden gesteld. Aansluitend kan vastgesteld worden of u niet zeker weet of u de paspoorten via legale weg heeft verkregen: alles werd geregeld via een toeristisch bureau. De visa in de paspoorten heeft u illegaal verkregen (CGVS dd. 23 oktober 2008, p. 3).

Uit de artikels, de identiteitsdocumenten van (G.Z.) en diens vrouw en uit het attest van de dorpsraad die u en uw advocaat voorlegden kan tenslotte geen persoonlijk risico op vervolging of het lijden van ernstige schade afgeleid worden. Volgens het artikel werden Malik en zijn vrouw aangehouden binnen het kader van een gerechtelijk onderzoek naar afpersing en mishandeling van hun voogdijkinderen, wat geen relevantie heeft voor de beoordeling van uw persoonlijke situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De beslissing in hoofde van Z.G. is gebaseerd op dezelfde feiten en motieven als de beslissing van M.G..

2.1. Verzoekers beroepen zich in hun verzoekschrift van 9 december 2008 op een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van machtsoverschrijding, van het recht op een openbare en eerlijke behandeling van het proces en de zorgvuldigheidsverplichting.

Verder beroepen zij zich op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en Protocol nr. 11, alsook de aanvullende protocollen.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers enkel de schending van de motiveringsplicht uitwerken.

Bijgevolg gaat de Raad enkel in op dit argument dat verzoekers uitwerkten.

Verzoekers zijn van mening dat uit het relaas kan worden opgemaakt dat verzoeker het moeilijk had om zijn verhaal te doen en slechts geleidelijk aan, meer informatie heeft verstrekt om uiteindelijk de hele waarheid te vertellen.

Verzoekers bewering dat indien een koper goederen -GSM-kaarten en medicijnen- kocht bij een officiële verkoper, alles geregistreerd werd, terwijl verzoeker die goederen integendeel op de markt verkocht zonder de gegevens van de kopers te registreren.

Volgens verzoeker wees het gegeven dat klanten zaken wensten te kopen zonder registratie, er op dat "er meer achter zat".

Verzoeker wist dan ook na verloop van tijd, dat hij aan rebellen verkocht.

Hij verklaart dat hij dit niet eerder vertelde omdat deze handelwijze hem misschien ten kwade zou worden geduid door zijn gemeenschap.

Hij houdt voor dat de betrouwbaarheid van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal afwezig is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

waar “gezamenlijk gemakkelijk 30 à 50 zaken worden opgeroepen, liefst met een groepering volgens de nationaliteit voor het gebruik van eenzelfde tolk zodat het tot op het laatste een raadsel blijft voor de kandidaat-vluchteling, welk deel van zijn relaas besproken zal worden in het openbaar en in het bijzijn van andere Tsjetsjenen, wat thans geweten is door alle asielzoekers.” (zie het verzoekschrift, p. 14).

Verzoekers verwijzen ook naar hun Tsjetsjeense origine “wat op zich reeds een voldoende en gewichtige reden is om verzoekers hun aanvraag ontvankelijk (sic) te verklaren en hen allerminst (sic) het subsidiair statuut toe te kennen van zodra eveneens blijkt dat verzoeker gelinkt was of kan zijn met rebellen.” (zie het verzoekschrift, p. 15).

Ze laten gelden dat “het neergelegd artikel dat inderdaad naar een algemene situatie in Tsjetsjenië verwijst en niet letterlijk naar het geval van verzoeker, om die reden niet zomaar uit de debatten kan worden geweerd.” (zie het verzoekschrift, p. 15) daar de verklaringen van verzoeker gelijklopend zijn met de beschreven situaties.

Ze verklaren dat verzoeker “in zijn land reeds verdacht is dat een langdurig verblijf in België niet anders uitlegbaar is dan door een gegrond vluchtmotief wat hem uiteraard nog meer verdacht maakt ten aanzien van zijn autoriteiten.” (zie het verzoekschrift, p. 15).

Ze werpen op dat de Commissaris-generaal geen rekening houdt met de waarschuwing in het CEDOCA-verslag dat “dit evenmin doorslaggevend kan zijn voor de beslissing of het statuut van vluchteling al dan niet kan worden toegekend.” (zie het verzoekschrift, p. 15).

Ze merken op dat voor de Commissaris-generaal “enkel de Tsjetsjeense origine niet meer volstaat voor de toekenning van het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus.” (zie het verzoekschrift, p. 15).

Ze wijzen er op dat verzoeker “zijn asiel niet uitsluitend gefundeerd is op zijn origine doch op de problemen die hij heeft moeten meemaken” en dat “de Commissaris-generaal nergens in de beslissing aangeeft waarom eenieder die eventueel ook Tsjetsjeen is en gelinkt wordt aan rebellen, geen problemen zou hebben met de rebellen (sic), daar waar in gelijkaardig geval, beweerd wordt dat eenieder problemen kan hebben.” (zie het verzoekschrift, p. 16).

Verzoekers wijzen ook op het bestaan van een corrupt gerecht en op een willekeurig en gewelddadig politieel apparaat in hun land.

3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1. De Raad is niet bevoegd om de eerste en tweede asielaanvraag van verzoekers te beoordelen.

De bevoegdheid van de Raad is in het geval van verzoekers hun derde asielaanvraag beperkt tot de in het kader van hun derde asielaanvraag nieuw aangehaalde feiten en elementen.

4.2. Verzoekers brachten een brief bij van 20 februari 2008 bij van het Openbaar Ministerie waarin gesteld wordt dat uit gerechtelijk onderzoek gebleken is dat verzoeker bijstand zou hebben verleend aan illegale groeperingen, in het bijzonder aan (A.).

Verzoeker legt uit dat deze brief verband houdt met het feit dat hij op de markt soms medicijnen en GSM-kaarten verkocht en dat de huiszoeking die in januari 2008 werd uitgevoerd, vermoedelijk gebeurde omdat de autoriteiten aanwijzingen zochten van zijn activiteiten op de markt.

4.3. De Raad volgt de Commissaris-generaal wanneer deze stelt dat verzoeker tijdens zijn twee vorige asielaanvragen met geen woord gerept heeft over het feit dat hij medewerking verleende aan de rebellen door hen van levensmiddelen en GSM-kaarten te voorzien.

Verzoeker beaamt trouwens dat hij pas bij zijn derde asielaanvraag het verschaffen van GSM-kaarten en voedsel aan de rebellen, ten berde bracht.

Hij legt uit dat hij het moeilijk had om zijn verhaal te doen en slechts geleidelijk aan, meer informatie heeft verstrekt om uiteindelijk de hele waarheid te vertellen.

De Raad aanvaardt deze uitleg niet. Een asielzoeker dient (zie sub 3) van bij de eerste asielaanvraag de gehele waarheid te vertellen, en niet pas bij de derde aanvraag zijn relaas te doen.

Ook zijn uitleg over de afwezigheid van “vertrouwelijkheid” op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is contradictorisch met zijn bewering “*dat hij dit niet eerder – in de vertrouwelijkheid van de Dienst Vreemdelingenzaken én van het Commissariaat-generaal- vertelde omdat deze handelwijze hem misschien ten kwade zou worden geduid door zijn gemeenschap.*”

Juist het niet vertellen van de hele waarheid schiep voor verzoeker mede het risico zijn zaak aan de Raad te moeten voorleggen.

Het blijkt trouwens dat hij bij het debiteren van deze nieuwe feiten en elementen ook tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het feit of hij al dan niet op de hoogte was van het gegeven dat hij deze goederen verkocht aan rebellen.

De Raad hecht trouwens ook geen geloof aan zijn bewering “dat indien een koper goederen - GSM-kaarten en medicijnen- kocht bij een officiële verkoper, alles geregistreerd werd terwijl verzoeker die goederen integendeel op de markt verkocht zonder de gegevens van de kopers te registreren”. Inderdaad als verzoeker, zijnde de koper, alles zonder registratie kon kopen in zijn land -verzoeker maakt geen melding van het tegendeel-, waarom zou hij dan van de koper op de markt in redelijkheid kunnen vermoeden dat “er meer achter zat”.

In de logica die hij poneert zijn alle kopers van voedingswaren en GSM-kaarten op de markten in zijn land, rebellen en alle marktkramers hun potentiële handlangers.

4.4. Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal wel degelijk met de beweerde etnische origine van verzoeker rekening heeft gehouden.

De Raad wijst ook op de eisen waaraan de asielzoeker moet voldoen (zie sub 3).

De Commissaris-generaal heeft volgens de Raad, op juiste wijze de verschillende deelelementen beoordeeld, inbegrepen de beweerde, doch ongeloofwaardige “link” (zie sub 4.3.) met de rebellen.

4.5. Verzoekers kennen aan de waarschuwing op het CEDOCA-verslag dat “*dit evenmin doorslaggevend kan zijn voor de beslissing of het statuut van vluchteling al dan niet kan worden toegekend*”, (zie het verzoekschrift, p. 15), een draagwijdte toe die onjuist is.

De inhoud van dit verslag voert geen automatisme in waaraan de Commissaris-generaal blind dient te gehoorzamen; hij dient bij de individuele beoordeling van elke asielaanvraag rekening te houden met alle elementen van de zaak, de inhoud van het verslag én de verklaringen van de asielzoeker.

De verwijzing van de asielzoeker naar door hem bijgebrachte informatie van algemene strekking, vermag niet zijn individueel ongeloofwaardig relaas tot het niveau van bewijskrachtig op te tillen.

4.6. Verzoekers stelling *“dat hij in zijn land reeds verdacht is en dat een langdurig verblijf in België niet anders uitlegbaar is dan door een gegrond vluchtmotief wat hem uiteraard nog meer verdacht maakt ten aanzien van zijn autoriteiten”* is een blote bewering; dat verzoeker verdacht zou zijn bij de autoriteiten, is ongeloofwaardig en een langdurig verblijf in het Rijk, staat trouwens niet gelijk met een gegrond vluchtmotief.

4.7. Verzoekers' verklaring dat *“de Commissaris-generaal nergens in de beslissing aangeeft waarom eenieder die eventueel ook Tsjetsjeen is en gelinkt wordt aan rebellen, **geen problemen zou hebben met de rebellen**, daar waar in gelijkaardig geval, beweerd wordt dat eenieder problemen kan hebben.”* (zie het verzoekschrift, p. 16) valt door de Raad in de context die verzoeker beschrijft, niet te begrijpen; verzoeker maakte buiten zijn beweerde “link” met de rebellen, nooit gewag van “problemen” met de rebellen.

4.8. Verzoekers' verwijzing naar het bestaan van een corrupt gerecht en op een willekeurig en gewelddadig politieel apparaat in hun land, is een enkele bewering die niet betrokken wordt op hun zaak.

4.9. Wat betreft de bijgebrachte brief van het Openbaar Ministerie dd. 20 februari 2008 schaaft de Raad zich achter het besluit van de Commissaris-generaal dat die bewijskracht ontbeert. Inderdaad dient een document om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

4.10. Het proces-verbaal inzake de huiszoeking van 25 januari 2008 betreft een fotokopie die geen bewijswaarde heeft gezien fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn.

De internationale paspoorten van verzoekers en het intern paspoort van verzoekster betreffen enkel de identiteit welke op zich niet in vraag worden gesteld.

Uit de artikels, de identiteitsdocumenten van (G.Z.) en diens vrouw en uit het attest van de dorpsraad kan tenslotte geen persoonlijk risico op vervolging of het lijden van ernstige schade afgeleid worden..

5. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

6.1. Verzoekers zijn van oordeel dat op basis van hun profiel, hen de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

6.2. De Raad meent dat verzoekers doorheen hun opeenvolgende asielaanvragen ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd aangaande de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verweerder benadrukt terecht dat aangezien het feitenrelaas niet geloofwaardig is, het niet moet worden getoetst aan de wettelijke bepalingen inzake subsidiaire bescherming in toepassing artikel 48/4, §2, a en b van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c van voormelde wet betreft, motiveert de beslissing terecht dat de situatie op heden niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen informatie aan die hier vooralsnog een ander licht op zou werpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 9 april 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.
----------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE